

Képzeljük el, hogy itt vannak az idegenek. Bizonyos értelemben olyanok, mint a kóbor kutyák. Esetleg az Akadémiai Könyvtár közelében laknak egy lebontásra szánt bérház padlásán, a poros födémgerendák között, és néha én is elhaladok az épület

Galántai Zoltán 101

A KAPCSOLAT

előtt, amikor a könyvtárba megyek, hogy egy újabb kötetet vegyek ki a földönkívüli civilizációk kutatásáról. De. Nem igazán emlékeznek, hogyan kerültek ide, olyan régen volt, és egyáltalán: hogyan történhetett ez az egész; ezért aztán nem mernek semmit csinálni, nehogy megzavarják a kényes egyensúlyt, amihez nem tudják, hogyan jutottak el, és bár megpróbálnak alkalmazkodni, és bár lehet, hogy felsőbbrendű az intelligenciájuk (amiben személy szerint egyáltalán nem vagyok biztos még akkor sem, ha annak idején velünk ellentétben képesek voltak átkelni a csillagközi téren), az azért biztos, hogy a földi társadalom működését egyáltalán nem látják át. És pénzük sincs (honnét is lenne), de enniük azért nekik is kell (a metabolizmusukról fogalmam sincs, de akkor is). Mindenesetre csak éjszaka merészkednek elő; elkerülik a rendőrfőőröket; olykor találkoznak egy részeggel vagy egy csavargóval; autót alig látnak; a Napot pedig soha. De ennek ellenére is szeretnék minél többet megtudni az őket körülvevő világról. Úgyhogy bolyonganak az Akadémia utcában, átkelnek a Lánchídon, amikor alig járnak rajta emberek, aztán vissza; nézik a hídlábak körül kavargó vizet, és megpróbálnak mindent feljegyezni. A szétázott újságok a járdán. A padokon alvó hontalanok, akik szemetes zsákokba burkolóznak. Az időjárás változásai. A kukákban a rohadó, színes gyümölcshéj, a sörös üvegek és használt koton, a vadászó macskák meg a kóbor kutyák. Főként azok. Ha derült az idő, akkor néhány csillag, ami az utcai lámpák ellenére is látszik. Nem sok ilyen van. Ők pedig próbálják csoportosítani és azonosítani a dolgokat. Vannak persze olyanok is, amikkel soha nem találkoznak a valóságban (a dolgok legnagyobb része ilyen). De ők azért katalógust készítenek: összehasonlításokat tesznek és hipotéziseket állítanak fel, hogy aztán egyenként el is vessék őket, mert mind hamisnak bizonyul. De azért nem adják fel, és lassanként néhány kóbor kutyát is megszelídítenek, és ekkor azt gondolják, hogy innentől kezdve könnyű dolguk lesz. Úgyhogy végül írnak egy könyvet is: vagy legalábbis mi így neveznénk, ám amikor megpróbálnak felolvasni belőle egy csavargónak, aki az Akadémiai Könyvtár előtt ül a kövön valamikor éjfél után, akkor az nem érti meg őket. Mint ahogy ők sem értik meg a csavargót, és amikor hajnalodni kezd, a kutyákkal együtt visszahúzódnak a padlásra. Majd talán holnap, mondja egyikük.